

zemí Podk. Rusi (patrně v důsledku usnesení min. rady ze 14. prosince 1922, kterým povoleno bylo toto zvýšení drah. výpomoci státním zaměstnancům na území podkarpatoruském), kdežto v příčině učitelů nestátních výplata tohoto zvýšení byla dle zásad min. radou sledovaných vyloučena (výnos min. škol. č. 137.706 z roku 1925).

Postrádá tudíž i nárok st-lů, aby při výpočtu drah. výpomoci podle nař. č. 120 a 281/24 na rok 1925 vzat byl zřetel i k tomuto 200, resp. 150%nímu zvýšení, veškerého právního základu a bylo proto uznati za právo, jak svrchu vysloveno.

Č. 6774.

Školství: Tuzemec nemá právního nároku, aby diplom inženýrský, kterého po převratu nabyt na vys. škole technické v Budapešti, mu byl uznán za rovnocenný se zkouškami (a studiem) na tuzemských vys. školách technických.

(Nález ze dne 5. října 1927 č. 18.518).

Prejudikatura: Boh. 4459/25 adm.

Věc: Josef R. v Užhorodě (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o nostrifikaci inženýrského diplomu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podáním z 24. června 1924 žádal st-l prostřednictvím rektorátu něm. vys. školy technické v Brně o nostrifikaci inženýrského diplomu, nabytého roku 1924 na inženýrské fakultě Josefovy polytechniky v Budapešti dokládaje, že absolvoval studia na onom ústavu v letech 1911—1915, načež nastoupil voj. službu, a že teprve po skončení světové války a když si praxí našetřil dosti peněz, aby mohl z toho býti živ, mohl roku 1924 složit na témž ústavu poslední rigorosum a dosíci tak inženýrského diplomu. Poněvadž jako zdejší státní občan a užhorodský příslušník chce zde vykonávati své povolání, žádá, aby jeho inženýrský diplom byl nostrifikován.

Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad, že st-lově žádosti o nostrifikaci jeho stavebněinženýrských studií na vys. škole techn. v Budapešti nevyhovuje, že je však ochoten na zvláštní novou žádost, předloženou přímo ministerstvu, započísti st-li jeho cizozemské studium v přiměřené míře do studia téhož oboru na něm. vys. škole techn. v Brně, uznati vykonané zkoušky prospěchové, svoliti, aby po vykonání doplňovacích zkoušek vydáno mu bylo vysvědčení o I. stát. zkoušce podle zkuš. řádu v tuzemsku platného, a připustiti ho pak k vykonání II. stát. zkoušky z odboru stav. inženýrství na uvedené vys. škole, bez povinnosti předběžného zápisu a s prominutím předepsaného intervalu mezi I. a II. stát. zkouškou.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss takto:

Podáním, jež zavdalo podnět k vydání nař. nyní rozhodnutí, žádal st-l o nostrifikaci svého inženýrského diplomu. Týž petit opakoval i v curriculum vitae z 1. února 1925 a podobně i jeho stížnost směřuje k tomu, aby opatřena byla ona nostrifikace jeho diplomu. Žal. úřad vyslovil nař. rozhodnutím, že nevyhovuje st-lově žádosti o nostrifikaci jeho stavebněinženýrských studií na vys. škole techn. v Budapešti. Leč z celého doslovu tohoto výroku je patrné, že úřad měl při tom na mysli

st-lovo studium jako celek, tedy pokud jde o ono studium s jeho výsledkem, totiž inženýrským diplomem, čímž by se rozhodnutí krylo se zmíněným svrchu petitem st-lova podání. Pouze v tomto směru byla st-lova žádost zamítnuta, kdežto pokud jde o studium samo, bez jeho konečného výsledku zračícího se v dosažení onoho diplomu, nerozhodoval žal. úřad, jak z jeho výroku zřejmo, dosud vůbec, vyhradiv si výslovně rozhodnutí to teprve v případě nové, k tomuto cíli právě směřující st-lovy žádosti, při čemž žal. úřad naznačil toliko předem, jaké stanovisko hodlá k oné nové žádosti zaujati a podle jakých směrnic by postupoval.

V tomto směru, pokud totiž jde o studium samo, bez jeho konečného výsledku, vtěleného v dosažení inž. diplomu, vztažně o uznání účinnosti studia toho pro případné snad teprve dosažení onoho konečného výsledku způsobem, jenž by jevil právní účinky jím zamýšlené pro oblast tohoto státu, neobsahuje tedy nař. rozhodnutí autoritativního projevu žal. úřadu a není s tohoto hlediska rozhodnutím po rozumu § 2 zák. o ss. Bez významu jsou proto vývody stížnosti, pokud by z nich bylo souditi, že st-l míní již nyní brojiti proti stanovisku, jež žal. úřad, jak naznačil, svého času snad k oné další nové žádosti zaujme, zejména i s hlediska, zda té které součásti onoho studia jakožto stadiu předcházejícímu dosažení onoho konečného výsledku, přiznati jest charakter studia tuzemského či cizozemského.

Jádrem sporu jest tudíž pouze otázka, zda žal. úřad nevyhověv st-lově žádosti o nostrifikaci jeho inž. diplomu, dosaženého, jak nesporno, roku 1924 v Budapešti, tudíž v cizině, zasáhl neprávem v jeho subjektivní práva.

Na otázku tu jest odpověděti záporně, kdyžtě, jak tento tribunál dovořil již v nál. Boh. 4459/25 adm., za právního stavu nyní platného není vůbec právního nároku, aby diplom v cizině nabytý (právě tak, jako cizozemská studia) uznán byl rovnocenným se zkouškami (a studiem) na tuzemských vysokých školách technických. Není-li však předpisu, který by propůjčoval za určitých předpokladů právní nárok na uznání cizozemských zkoušek techn. a tudíž i diplomu na základě takových zkoušek vydaného — st-l, jak nesporno, složil závěrečné rigorosum taktéž až po státním převratu v Budapešti, tedy v cizině — nemohlo býti zamítnutím jeho dotčené žádosti vsaženo v nějaké jeho subj. právo, nechť již žal. úřad dal se při tom vésti úvahami jakýmikoli.

Neprávem dovozuje st-l nezákonnost nař. rozhodnutí s hlediska ústavní listiny, maje při tom patrně na mysli § 108 této listiny, kdyžtě dle jasného znění tohoto ustanovení rovnost všech čsl. stát. občanů stran výkonu výdělečné činnosti předpokládá, že v konkrétním případě splněny byly podmínky všeobecnými právními předpisy požadované, které tedy dotčeným ustanovením odstraněny nebyly.

Č. 6775.

Z á v a d n é n á z v y: I. * Název »Gräfin Emma Czernin Bezirkskrankenhaus« neupomíná na »státoprávní poměry zemí ČSR. před 28. říjnem 1918«, a nelze jej proto z tohoto důvodu uznati za závadný ve smyslu § 1. zák. č. 267/1920.